

CESTOPIS | Asie – Thajsko

Dobrodružství na objednávku

Na skútrech i na terénních strojích

Ohlé páčky a odřeniný ničím výjimečným

Prvním cílem bylo Kanchanaburi s legendárním mostem přes řeku Kwai

Po večeri bodne dobré pivo – Chang se dvěma slony na etiketě nebo Leo s leopardem

► pokračování ze str. 10

nebo v místní dílně slepenou, ale nejmíň čtyřsedadlovou! Když následujícího rána skútry vrátíme, vezou nás takovými zpátky na hotel – dvě jsou zatížené každá třemi tlustochy a třetí veze zbývající čtyři hubenější.

Do Bangkoku se vracíme minibusem a odtud vyrazíme patrovým, nádherně fialovým nočním autobusem na asi šestsetpadesát kilometrů dlouhou cestu do Chiang Mai za dalším dobrodružstvím. Zdejší autobusy jsou neuvěřitelně parádně pomalované (ten náš motivy ze známého animovaného filmu „Auta 2“), jenže není šance to potmě nafotit, i když jsou ověšené barevnými světélky a jejich motorové prostory září zeleným či modrým efektním nasvětlením.

Cesta je tak trochu mučení – zatímco pravá řada sedadel má rozestupy, že se v nich místní mrňaví Thajci skoro ztrácejí, nám se chechtají, protože my se tísňíme v řadě levé, kde by neměli dost místa ani žáci první třídy, natož objemní Evropani! A k tomu se v půlce cesty stává z našeho autobusu „hard-tail“, když se šoférovi po zastávce nedaří nafoukat

měchy zadního pérování. Dál tedy jedeme natvrdo, bus plave a nedrží směr, a v páteři každý z nás cítí, že tohle snad nemůžeme dojet.

Šofér jel 13 hodin v celku, z toho asi 400 km bez pérování, a kousek před cílem jsme oknem zahlédli konkurenční bus, jedoucí chvíli před námi, čerstvě zapasovaný do stánků tržnice v předposledním městečku. Ale bus kupodivu vydržel!

Zkušený průvodce k ruce

Značně rozlámaní a nevyspalí „fasujeme“ v časném dopoledni zamluvené terénní motorky ve firmičce, patřící postaršímu Angličanovi. Většinou zelené Kawasaki KLX 250, k tomu dvě červené Hondy a na mě zbývá něco, co vypadá jak mezek mezi plnokrevníky: jakási pomeňší Honda, enduroveterán z roku asi 1986, na litých kolech. Vpředu „jen“ 19 palců, vzadu 16“, ale sláva, žádná střičkačka, má to starý poctivý karburátor! A jen cvrnknu o startér, ozve se tak zlověstně zabubláni, že všichni zpozornějí.

Spolu s motorkami tentokrát dostáváme i místního průvodce, štíhlého černovlasého frajera

v motokrosovém oblečení, a zatím ještě netušíme, jaká je to klika. Říká, že se jmenuje Vut, takže štěstí, že o češtině nemá ani ponětí. Samozřejmě nijak ve zlém, ale co se od nás, potouchlíků, dá čekat? Už mu žádný neřekne jinak než...

Úd nás vede nejkratším směrem z města a hned pak hurá do kopců! Umí to a hlavně to tu zná. Krajina je samý strmý kopec, jako sopečné vršky v krajině kolem Teplic, ale sečtělý průvodce Láďa Lazar mě vyvádí z omylu: „To je tropický krás! To nemá se sopečnou činností nic společného. Zdejší příroda je tak agresivní, že se na tvaru kopců a jejich zvrásnění takhle podepisuje!“

V létě jsem jel s bláznem Marčíkem na řemenovém motocyklu na Großglockner, kde je většinou 16% stoupání, pak jsme ještě absolvovali kousek 23% stoupání nedaleko Attersee. Ale tady je co chvíli až 26%! A to po cestičkách, které jsou tak kolem tří metrů široké a vinou se neuvěřitelnými serpentinami. Člověk by řekl, že takový terén se sotva dá najít na motokrosových tratích. Je to místy rozryté monzunovými lijáky, někde samý volný kamínek, takže ustřelující, jinde červený jíl, na suchu pevný, ale za každou zatáčkou, kde cestu stíní obrovské listy tropických rostlin, se drží vlhko a jíl je kluzký víc než mýdlo.

Druhý za Údem jede malý Kája. Dvaapadesátník, ale dodnes občas aktivní motokrosař, který umí, a tak Úda před sebou tlačí v ostrém tempu. Není tedy divu, že nejmladší z nás, Víta, s tím praští hned v úvodu. Jak říkal jeden sovětský klasik, je třeba „učit se, učit se a učit se!“

Pořád na plný plyn

Mám drobet podhuštěno, aby se gumy líp poddávaly terénu, a vím ještě z klukovských let, že je potřeba sedět co nejdál vzadu, koukat daleko dopředu a ustavičně mít rezervu výkonu. Přední kolo nechat „plavat“ skoro ve vzduchu a na ustřelení zadku nereagovat ubráním, ale naopak razantním naložením plynu. Srovná se to samo, jen na to musí být nervy a člověk se nesmí posrat strachy...

S Údem drží tempo nejen malý Kája, ale i jeho kámoš Jirka.

Etapa do Mae Hong Son byla ještě obtížnější než ta předcházející den

THAJSKÉ KRÁLOVSTVÍ

	Hlavní město: Bangkok
	Rozloha: 513 115 km²
	Nejvyšší bod: Doi Inthanon (2576 m n. m.)
	Počet obyvatel: 65 444 750
	Měna: baht (THB)

Srovná se to samo, jen na to musí být nervy a člověk se nesmí pos**t strachy...

”

Doma, v civilu, je harlejář, zvyklý na těžkou Glajdu, ale tady za to tahá statečně. Jedu za nimi, ale až v uctivé vzdálenosti. Ne že bych nestačil (moje zakrslá Honda se ukazuje o třídu lepší v každém režimu otáček), ale zvedají tolik prachu, že ho mám plné oči. A kam nevidím, tam nejedu, takže si nechávám odstup, aby prach měl čas klesnout. To, po čem tenhle motokros jedeme, jsou totiž místní komunikace mezi vesničkami v kopcích, a tak občas potkááme mámy, vezoucí na oněch stodesetikubíkových skútríčkách nejen nákup, ale taky děti a někdy i manžela. Kromě toho na nás sem tam v zatáčce vystrčí z prachu čumák pick-up Toyota nebo Ford Ranger, nejobvyklejší to zdejší příbližovadla.

V Thajsku osobák nepotkáte – tedy s výjimkou Bangkoku.

Mimo hlavní město jezdí výhradně velké farmářské pick-upy, jako kdysi na americkém venkově, odkud tahle praktická móda přišla. Do dvojkabiny se vejde celá rodina – a vzhledu na korbě můžete přepravovat cokoliv. Zboží na prodej, materiál na stavbu, cestující, domácí zvířectvo – no jak říkám, cokoliv...

Dojíždíme do Mae Chaem, do hotýlku, kde každý pokoj je samostatná chatka a vedle jídelny jsou rovnou dva bazény. Jeden venku a jeden krytý. My jsme si to ovšem po večeri, kterou jsme si každý dali dvakrát, místo koupání namířili do setmělého městečka, trochu se cournout.

Ráno je nečekaně chladno. Kolem mlha a motorky jsou pokryté vysráženými kapkami vody. To, co jsme si večer přeprali, samozřejmě neuschlo. Po snídani (Pavel všem objednal American Breakfast) dotankováváme. Do plné nádrže je to za 100 bahtů, což je pakatel za to, co jsme si užili v terénu a pak v asi 500 zatáčkách pekelného tempa na silnici. Neuvěřitelné, jaké se dá jet na terénních špuntech „ucho“!

Dneska lehá hned v úvodu na ustřelení předku Pinda. Pak v kopci, když čekáme na zbytek smečky, se dovídám, že v hlubokém prachu zatáčky lehnul i Víta...

Přibývají ohnuté páčky a lehčí odřeniný. Když pak uprášení a zpocení čekáme v otevřené vesnické hospůdce na čerstvě připravovaný oběd, říkám, že už se mi ze zdejších dobrot začíná rýsovat pneumatica kolem břicha, tak bych měl držet dietu. Jenže Karel na to: „Peťo, kolik tady stojí oběd? Čtyřicet zdejších sušňů, to je našich dvacet pět ká-čé! A kolik stojí oběd u nás? Sto dvacet! Tak nejni ekonomičtější hubnout až doma?!“ A se zrudlou tváří dodává: „Vochutnej tydle

chilli papričky, téma určitě hnali Američani Apollo na Měsíc.“

Sice bez řidičáků, ale o to schopnější

Úd umí anglicky. Nevím, jestli perfektně, ale určitě dost, aby se domluvil s cizinci. Tak se ptáme, jak je to tu s alkoholem za volantem, protože jediné, čím se tu dá rozumně splachovat prach v hrdle a zahánět žízeň, je pivo a to taky pijeme. Jen s úsměvem mávne rukou a říká, že větší problém je spíš v tom, že polovina místních nemá řidičák. A nikdo to prý ani nekontroluje, ani nevyžaduje. Takže si v hustším provozu máme radši dávat pozor.

No, nevím. Jak jsem si stáčil všimnout, všichni jezdí perfektně a zatím jsme tu žádnou bouračku nepotkali. Tedy kromě dvou ožralých staříků dneska v kopcích, kteří se na skútru potáceli krokem a se smíchem se svalili, když nás uviděli.

Večer máme za sebou „jen“ 137 kilometrů, ale takovým terénem, že jsme všichni nejen hotoví, ale i notně zaprášení a zpravení. V hotýlku v Khun Yuan mají všechny naše pokoje koupelnu s teplou sprchou z ohřivače, tak se všichni opravdu důkladně myjí. Já taky, aspoň si to myslím. Ale když se pak utírám a zajedu si ručníkem do uší, najednou jsou na bělostném froťáku dva důkazní žlutohnědé fleky...

Při pivu po večeri (mají tady Chang se dvěma slony na etiketě nebo Leo s leopardem, obě excellentní) se Karel ptá: „Kluci, víte jak se hanácky řekne orgasmus? Hož so!“ „A jak se řekne šest? Tře a tře!“

Pokračování v ČMN 22

Poprvé rozbíjíme nářadí kvůli prázdné pneumatice

Koupačka v tůňce pod druhým vodopádem stála za to

